

Fjor blev bevilget, og det vil altsaa være en ekstraordinær Foranstaltning, men denne Sag skal blive tagen under fornyet Overvejelse.

Det Punkt, som den ærede Ordfører (Osc. Hansen) stærkest urgere, var Betalingssatserne, og den ærede Ordfører brugte endogsaa nogle stærke Ord og lod til at ville true mig med, at Sagen skulde henvises til Finansudvalget. Naa, jeg maa nu sige: at gaa af Vejen for Trusler er jeg ikke meget tilbøjelig til, allermindst i dette Tilfælde, da Finansudvalget ikke staar for mig som en Bussemand, jeg skulde være bange for at forhandle med. Jeg har i de to Aar, i hvilke jeg har haft den Ære at være Minister, ofte forhandlet med Finansudvalget og forhandlet saaledes, forekommer det mig, at jeg ikke skal have det allermindste imod at forhandle denne Sag med det ærede Finansudvalg, hvis Sagen skulde blive henvist dertil. Men naar den ærede Ordfører udtalte, at han ikke kunde finde de af mig fremhævede Betæneligheder forstandige — jeg husker ikke, om det var Udtrykket, men det var i alt Fald Meningen — kan der jo om den Sag være forskellige Meninger. Hvad den ene kalder forstandigt, er det ikke vist, at den anden ogsaa kalder forstandigt. Jeg skal i saa Henseende henvise til, at Ordføreren for Finansudvalget i Landstinget fandt de Betæneligheder, jeg havde gjort gældende, meget forstandige og udtalte sin fulde Tilslutning dertil, idet han udtalte — med den højtærede Formands Tilladelse vil jeg anføre det — at han for sit Vedkommende ganske tiltraadte Ministerens Opfattelse, at det vilde være i høj Grad betænkeligt nu at gøre Skridt til at faa Betalingen for Asylisterne nedsat og fandt det ganske ubetimet at gøre dette Skridt nu, da der ved Lov af 26de Marts er vedtaget en hel Omordning af de Kellerske Anstalter osv. Hvis den ærede Ordfører ikke har læst hans Udtalelse derom, vil jeg tillade mig at henvise ham dertil, saa vil han se, at der i alt Fald fra anden Side er blevet gjort gældende, at den Opfattelse, jeg fulgte, var forstandig og rimelig, og at det var betænkeligt at gaa til Nedsættelser paa det nuværende Standpunkt. Jeg for mit Vedkommende ønsker ogsaa — det har jeg udtalt tidligere — at man kunde komme til at nedsætte Betalingen, og jeg har i den Henseende henvendt mig til Bestyrelsen for Anstalterne. Men den mener ikke, at Tidspunktet endnu er kommet dertil, mener ikke, at det er forsvarligt. Under disse Omstændigheder,

da det er en privat selvejende Institution, staar det jo ikke i min Magt at tvinge Bestyrelsen. Som sagt, jeg kan øve Indflydelse paa den, og det vil jeg gøre, naar jeg anser det for forsvarligt, men det anser jeg ikke for betimeligt i Øjeblikket.

Formanden (Sofus Høgsbro): Jeg maa bede ærede Medlemmer tilvejebringe mere Ro i Salen, end der er for Øjeblikket.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Sthyr): Jeg skal altsaa ikke have noget mod, at denne Sag bliver gjort til Genstand for Forhandling mellem mig og Finansudvalget. Jeg skal da fremlægge udførlige Grunde, hvorfor man maa betænke sig for Øjeblikket. Hvordan Sagen vil staa næste Aar, kan jeg ikke sige nu. Naar man mener, at de Kellerske Anstalter nu ere ganske anderledes sikrede, ere de det jo ogsaa i en vis Forstand, det er nemlig sikkert, at Bygningen vil blive opført, og at Anstalterne ville blive flyttede, men hvorledes den økonomiske Stilling vil blive efter dette, er paa ingen Maade sikkert, og derfor forekommer det mig ingenlunde betimeligt at foretage nogen Nedsættelse nu, thi det alleruheldigste vilde være nu at sætte Betalingen ned og saa efter faa Aars Forløb blive nødt til at sætte den op igen. Med Hensyn til Fordeelingen af Betalingen mellem de private og Ministeriet tror jeg ikke, der er nogen Uenighed. Det er jo udtalt baade skriftlig og mundtlig fra Ministeriets Side, at det er en Praksis, som har vundet Hævd, at Staten som Regel kun bidrager Halvdelen, og at det kun er enkelte Undtagelsstilfælde, at man fraviger Reglen.

Ordføreren (Osc. Hansen): Jeg skal tillade mig at ledsage de fra Kabinettet faldne Bemærkninger med nogle faa yderligere Udtalelser. Først maa jeg naturligvis takke den ærede Finansminister, fordi Ministeren vilde tage den Henstilling under Overvejelse, der er gjort i Indledningen til Udvalgets Betænkning. Jeg vil dog atter henlede Opmærksomheden paa, hvad jeg allerede gentagne Gange har sagt, at jeg mente ikke, at et enkelt Udvalg gennem en Polemik i en Betænkning kan føre Statsrevisionssagerne ind i et andet Spor, idet Tingene naturligvis maa være enige derom. Bemærkningen er fremkommen som et velvilligt imødekommende Svar til Landstingets Udvalg som et Forsøg paa at paa-vise en positiv Vej, ad hvilken man kunde